

"Els Sants Metges"

Dm, 19/02/2019 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

Amb aquesta denominació coneixem els sants Cosme i Damià, dos germans siríacs del segle IV que moriren màrtirs durant la persecució de Dioclecià, i a qui es venera en nombroses esglésies i ermites de tot Catalunya.

Més a prop nostre tenim algunes figures excel·lents com a metges i com a cristians. A Catalunya destaca el Dr. Pere Tarrés Claret, metge, apòstol de la joventut i prevere, que fou beatificat per sant Joan Pau II l'any 2004 a Loreto, de qui molts esperem poder celebrar aviat la seva canonització i qui sap si el seu patrocini sobre tots els preveres catalans. «La seva figura com a home, metge i prevere és un exemple lluminós per als cristians del nostre temps», afirmà d'ell Joan Pau II a l'homilia de la beatificació.

D'aquí a poques setmanes, concretament el 23 de març, a la catedral de Tarragona serà beatificat un nou metge, Marià Mullerat Soldevila, laic i pare de família, assassinat per odi a la fe el 13 d'agost del 1936 als afores de la seva vila, Arbeca.

Nasqué a Santa Coloma de Queralt el 24 de març de 1897 i cursà els primers estudis a l'escola del poble fins als 13 anys. Després estudià intern a Reus al col·legi «Sant Pere Apòstol» dels Fills de la Sagrada Família. L'any 1914 ingressà a la Facultat de Medicina de Barcelona. Marià Mullerat va ser un estudiant brillant, i en els darrers anys de carrera va ser nomenat alumne intern pensionat de l'Hospital Clínic. L'any 1921, ja amb el títol de metge, s'instal·la a la vila d'Arbeca on s'havia casat amb Dolors Sans Bové i amb qui tingué quatre filles.

A més d'exercir la seva professió de manera vocacional, el Dr. Mullerat era un veritable apòstol. La revista «L'Escut» fou una de les seves principals realitzacions. Era una revista quinzenal de caràcter cultural, escrita en català i que es presentava com a «defensora de tota sana ideologia», en la qual hi escrivien «un estol de bons arbecuins» que volien informar i formar els seus conciutadans. «L'Escut» és un fidel testimoni d'una societat rural que visqué la convulsa història del primer terç del segle XX, especialment sota la dictadura de Primo de Rivera, que intentà per tots els mitjans fer desaparèixer la llengua i la cultura catalanes.

A Arbeca Marià Mullerat va pertànyer a l'associació dels Exercicis Espirituals Parroquials. Es va inscriure en l'Apostolat de l'Oració i va ser president del grup de la Perseverança de la fe.

Com a metge són molt abundants les narracions que contenen la seva dedicació als malalts, especialment als més pobres, a qui sovint ajudava econòmicament i a qui no volgué abandonar quan li aconsellaren marxar del poble.

En esclatar la revolució l'estiu del 1936, Marià Mullerat tenia tots els números per a ser assassinat: era un catòlic militant que mai no s'havia amagat de la seva condició i a més era respectat a Arbeca com a persona d'ordre i consell. El dia 13 d'agost del 1936, quan la persecució contra l'Església era més virulenta a tot Catalunya, fou tret violentament del seu domicili familiar. Abans li havien robat els estalvis familiars. S'acomiadà de les seves quatre petites filles i de la seva esposa, demanant-li explícitament que perdonés els qui l'anaven a matar.

I encara, de camí cap al lloc del martiri, va curar un dels seus botxins que s'havia ferit, va fer la recepta per al fill malalt d'un altre i va donar el llistat dels seus pacients per tal que el fessin arribar a l'altre metge del poble.

Amb cinc detinguts més, el Dr. Marià Mullerat fou afusellat als afores de la població, a la carretera que porta a les Borges Blanques. Alguns dels testimonis van afirmar com en aquell moment exhortava els altres companys a la pregària.

Que bé que s'escauen als nostres doctors Marià Mullerat i Pere Tarrés les paraules del papa Francesc parlant a una associació de metges catòlics quan els deia: «La identitat i el compromís del metge no només recolza en la seva ciència i competència tècnica, sinó principalment en la seva actitud compassiva —pateix-amb— i misericordiosa cap als qui sofreixen en el cos i en l'esperit. La compassió és d'alguna manera l'ànima mateixa de la medicina».

Tots dos van ser grans professionals de la medicina, tots dos van viure la seva vocació cristiana intensament, un com a espòs i pare de família, l'altre com a prevere, i ambdós com a apòstols de la joventut. Aquell tràgic estiu del trenta-sis el Dr. Mullerat morí màrtir, el Dr. Tarrés hi estigué a punt.

Els pares de l'Església solien denominar Crist, *Christus medicus*, Crist metge. I com diu Francesc, «Crist és el Bon Pastor que cuida l'ovella ferida i conforta la malalta; Ell és el Bon Samarità que no passa de llarg davant la persona malferida a la vora del camí, sinó que, mogut per la compassió, la cura i l'atén».

Així van actuar els nostres sants metges catalans del segle XX.

Norbert Miracle